

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ, Εὐριπίδη (ΚΘΒΕ). Τά παρασκήνια τοῦ ΚΘΒΕ, τὰ ἐπηρμένα ἢ παλαβούτσικα ναζάκια τῆς κ. Ν. Τριανταφυλλίδη, ἡ ἀνεπίτρεπτη ὑποχωρητικότητα τοῦ κ. Ν. Χαραλάμπους καί ἡ προθυμία τοῦ κ. Μ. Βολανάκη νά δεχθεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκβιασμούς διπλῆς διανομῆς ἀλλά καί νά μᾶς τούς ἐμφανίσει ὡς θεωρητικοποιημένη καλλιτεχνική πολυφωνία σάν νά εἴμαστε ἡλίθιοι, ὅλα αὐτά καί ἄλλα κατασκοπευτικά δυσεξιχνίαστα, εἶναι δύσκολο (ἂν ὄχι ἀδιάφορο) νά ἀποκρυπτογραφηθοῦν. Ἄλλωστε, σέ ἰδιωτικά μόνο βαλλάντια «ἐπιτρέπονται», καί φυσικό ἦταν νά ὀδηγήσουν σέ μιὰ ὑποδειγματική σύγχυση τήν παράσταση. Ἄπ' αὐτήν διέφυγαν μόνον ὁ Δ. Καρέλλης στόν αὐτόνομο ρόλο τοῦ Θόα, βρίσκοντας τή χρυσή τομή μεταξύ τοῦ βαρβαρικοῦ, τοῦ ἀφελοῦς καί τοῦ μὴ γελοίου, ἐν μέρει δέ καί ὁ Ρ. Ἀξελός στόν ὑπό διαρκή καί ἀγωνιώδη προσαρμογή Πυλάδη του. Ἡ γραμμή τοῦ ἴδιου τοῦ Χαραλάμπους, ἐμφανέστερη στή δεύτερη παράσταση, ἦταν νά ὑπερκεράσει σέ ρεαλισμό τόν ρεαλισμό τοῦ Εὐριπίδη καί νά τονίσει τήν ψυχογράφηση. Ἄν καί τό σκεπτικό δέν εἶναι λάθος ὡς πρὸς τήν τραγωδία αὐτή, ἡ ὑπερβολή του ὀδήγησε ἄλλοτε τήν ὄψη στή φαντασμαγορία καί ἄλλοτε τὰ ἦθη στήν ἐπιδερμικότητα, μέ σηματοφόρο τή θρασεῖα αὐταρέσκεια τοῦ φωνητικοῦ μανιερισμοῦ τοῦ Γ. Κιμούλη - Ὁρέστη, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τή φρενοβλάβεια τοῦ ἥρωα ὡς πόζα καί προαποφασισμένη διακύμανση μεταξύ χαμηλοῦ καί ὑψηλοῦ τόνου, ἐρήμην τῶν νοημάτων. Ἡ Κ. Χέλμη αὐτῆς τῆς διανομῆς, ὑποκρινόμενη κύρος, προσωποποίησε τόν μάταιο ἀγώνα συναισθηματικῆς ταύτισης μέ τήν Ἰφιγένεια, ἀγώνα κερδισμένο ἀπὸ τήν Ν. Τριανταφυλλίδη τῆς ἄλλης διανομῆς (ἢ νομῆς;), ἀλλά ἐπὶ μιᾶς ἀνύπαρκτης ἡρωίδας, τήν ὁποία ἡ ἠθοποιός φαντάστηκε ἀνάμεσα στόν Λόρκα καί στό κωμειδύλλιο, διασκευάζοντας ἀναλόγως καί τό κείμενο τοῦ Τ. Ρούσσου. Στήν ἀνυπόγραφη ἀπὸ τόν σκηνοθέτη ἐκδοχή αὐτή, ὁ Ν. Σεργιανόπουλος εἶδε ἕναν Ὁρέστη - βαρὺ πεπόνι, ἐξηγώντας ἔτσι μόνος του τήν ἀστυνομική ἐμπλοκή. Ἡ φροντίδα διαποιόικισης τοῦ Ν. Χαραλάμπους βάρυνε τήν παράσταση μέ ἀσιατικές παντομίμες στίς ἐξαγγελίες, μέ πρωτόλειους

πολυπλόκους συμβολισμούς παγίδευσης τῆς Ἰφιγένειας στό σκηνικό (Γ. Ζιάκας) καί μέ μιά εὔηχη μουσική πού ὅμως ἀπηχοῦσε τήν ἀδυναμία τοῦ στατικοῦ Χοροῦ νά τήν ὑπερβεῖ (ἐξαίρεση ἡ πάντα λαγαρή Κορυφαία Κ. Χρονοπούλου). Μέ τή διαρκή ἀπειλή τοῦ κωμικοῦ δαίμονα καί μέ δεδομένη τή σκηνοθετική ἀβουλία καί τήν ὅλη φαυλότητα τῆς παρουσίας αὐτῆς τοῦ ΚΘΒΕ, οἱ ἡμιενυπόγραφες δύο παραστάσεις φιγουράρησαν ὡς μονογραφημένες μουτζοῦρες ξιπασιάς καί ἀνεχόμενης αὐτήν ἀνευθυνότητας. Θυμίζω μέ θλίψη ὅτι τό 1973 τό Κρατικό εἶχε δώσει μιά πολύ καλή Ἰφιγένεια μέ τόν Γ. Θεοδοσιάδη.